

Наосліп
Ерін Кас

Глава 1 "Новина"

Софія

— Доню, коли приїдеш, обов'язково зателефонуй мені, — говорить мама, виглядаючи маршрутку.

— Угу, — киваю й набираю Лері повідомлення.

— Таке відчуття, що ти хвора цими гаджетами, — буркає й тягнеться рукою, щоб забрати телефон.

— Ма, я завжди тобі телефоную. Ти ж знаєш, — ховаю смартфон у сумку від гріха подалі, бо вона жартувати не любить. Поправляю сумку з ноутбуком на плечі й теж уважно виглядаю маршрутку. Мені запізнюватись не можна. Валерія вже мала б приїхати.

— Знаю, тільки я прошу телефонувати одразу, а ти згадуєш аж ввечері. До того ж я звикла, що ти все літо провела вдома, а зараз мені ніяково.

— Добре, мамусю, — підходжу й цілую її в щоку. — Тільки-но приїду і чекатиму на трамвай, наберу тебе і відзвітую. О, маршрутка їде, — підхоплюю свою нелегку сумку й махаю, щоб водій мене побачив.

— Удачі, доню, — каже мама й зачиняє за мною двері.

Через те, що я їду на два дні раніше, у маршрутці навіть знаходиться вільне місце. Сідаю біля жіночки й довго вовтужусь, запихаючи сумку під сидіння. Вона у мене завелика, як для дівчини, але всі речі мені потрібні. Мабуть. Плюс, мама наготувала доні смачненького, щоб я не вмерла з голоду в гуртожитку.

Аж не віриться, що літо закінчується. Пролетіло, як один день, залишивши лише спогади про спеку та відпочинок на морі. Звісно, надворі тепло і навіть ще спекотно, але все ж осінь не за горами. Дивлюся за свою засмагу на ногах, біла спідниця гарно відтіняє бронзову шкіру. Вже через два дні

одягнемо щось скромніше й підемо на пари другого курсу коледжу. Цікаво, як там моя Лерка? Не телефонувала мені з учорашнього дня, але сказала, що чекатиме вже у нашій кімнаті. Залишається тільки дотягнути свою сумку до зупинки трамвая й доїхати ним до гуртожитку, який розташований поруч з коледжем. Це, до речі, величезний плюс. Ми завжди просипаємо й не можемо вчасно зібратися на пари, тому нам з Леркою, щоб долетіти на заняття, потрібно дві хвилини.

Телефон пікає сповіщенням. Нарешті з'явилася! У вайбері повідомлення від подруги:

Леруня: «Набери мене. Швидко!»

Тільки цього не вистачало. Що вже сталося? Невже не приїхала? Тільки не це. Сама ночувати у гуртожитку не хочу, від нудьги завити можна. Відвертаюся від жіночки, яка зазирає в екран, набираю подругу та за сумісництвом одногрупницю.

— Ти де? — питає без привітання.

— В маршрутці, буду хвилин за сорок. А що? Чому сама не набрала?

— Забула рахунок поповнити, — відказує якимось розлючено.

— Хм. Бачу, що нічого не змінилося, — усміхаюсь.

— Помиляєшся, Соню, — протягує подруга. — Ще і як змінилося, — цей тон змушує мене напружитися.

— Не зрозуміла. Що сталося? — намагаюся говорити тихо, але в салоні маршруттки це погано виходить.

— Нам підселили якусь кралю.

— Що?! — вигукую на всю маршрутку. — Як це підселили?

— Ось так. Просто, — шикає на мене. — Ти кричиш голосніше, ніж говорю я, в мене ехо на весь коридор.

— А ти казала, що нам ніхто не потрібен? Нам і вдвох добре.

— Казала. Ти наче не знаєш комендантку. Вона завалила з цією фіфою й поставила до відома, що вільне місце тільки в нас.

— Блін, — протягую, не звертаючи уваги на буркання жіночки. Вона щось говорить собі під носа про невиховану молодь, але у мене стрес. Не можу поводити себе спокійно, коли така несправедливість відбувається. Хаотично намагаюся знайти вихід з цієї ситуації, але марно. От і що тепер робити?

— Добре, я тобі сказала, щоб ти тут не знепритомніла. Чекаю, — вона вимикається, а я так і сиджу з телефоном біля вуха.

Було у мене таке відчуття, що нам не дадуть нормально жити удвох, а я його відганяла, але дарма. А все Марина з двісті п'ятої. Майже впевнена, що вона поскаржилась на наші вільні квадратні метри, бо вони аж вчотирьох останні пів року жили перед канікулами. От змія! Ну нічого. Ми з Леркою проведемо розслідування і так просто це не залишимо. Єдине, на що можна сподіватися, що ця краля звалить від нас сама.

Навіть не бачила її, а вже терпіти не можу. Нам так гарно жилося разом весь минулий рік. Ми що хотіли, те й робили у своїй кімнаті. Могли маленьку вечірку зробити, фільми дивитись і жувати попкорн. А зараз що? Підлаштовуватись під цю новеньку? А що як вона має жадливий характер, неохайна або і того більше — злодійка?

Так вийшло, що при заселенні у гуртожиток ми з Валерією стояли разом в черзі. Тому нас разом й заселили. Навіть мами наші познайомились, поки нарешті заселили доньок. Як згадаю той день, аж погано стає. Народу навалило стільки, що у коридорі на першому поверсі дихнути було важко.

Спочатку нам видавали реквізити на оплату гуртожитку, а потім вже селили. Ми моталися по місту пів дня, поки нарешті не побачили свою скромну... Ні, не так. Свою дуже скромну кімнату. Звісно, гуртожитки всі такі. Нам навіть пощастило з умовами, але це був не дім. А я за все своє життя жодного разу в них не була. Це було навіть цікаво, відчувалося легке хвилювання, що буду жити сама, як доросла. У сімнадцять ця подія здавалася чимось надзвичайним. Лерка взагалі перші дні телефонувала мамі по п'ять разів, а потім звикла робити це тільки ввечері. І яким же було наше щастя, коли у кімнату нікого більше не підселили, хоча вона розрахована на трьох, і в ній стоїть три ліжка. Ми здружилися й прекрасно прожили разом весь рік. Ні, ні, ні! Не хочу-у-у новеньку!

Поки доїхала з села до Дніпра, накрутила себе до межі. Ким вона у мене тільки не була та дівка: злочинницею, крадійкою, п'яничкою, неохайною свинєю — і цей список можна продовжувати весь вечір. Дістаю свою сумку й тягну на вихід. Ох і важка вона. Нащо я тільки набрала стільки речей, якщо на вихідні поїду додому?

Вішаю сумку на плече, поправляю на іншому сумку з ноутбуком – й стає смішно від свого вигляду. На обох плечах сумки. Як бродячий артист, чесне слово. Рушаю на зупинку трамвая й зціплюю зуби, щоб дотягнути свій вантаж. А все моя жадібність! Напрібаю купу одягу, а у підсумку можу тижнями його не носити. Потрібно було ще й зимовий пуховик захопити, щоб на сто відсотків виглядати клоуном.

Поки зі швидкістю равлика тягнусь до зупинки, все більше гніваюсь на себе. Здається, рука ось-ось не витримає ваги й відвалиться. Про плече взагалі мовчу, його ще з пів дороги не відчуваю. Нарешті, дотягнувши свій вантаж, кидаю сумку на асфальт, налякавши поряд дівчину. Розминаю пальці й в очікуванні трамвая думаю про новеньку. Зараз я така втомлена та зла, що скандалу не уникнути. Щоб залізти до трамвая, потрібно теж немало зусиль. Дякувати хлопцю, що заходив за мною, він допоміг занести мою «сумочку» й поставив поряд з сидінням.

Нарешті я повернулася. Ціле літо не була у місті. Скучила страшенно. Вже уявляю, як підемо з Лерою гуляти до парку, поїдемо до нічного клубу у якийсь з вихідних та просто прогулюватимемось ввечері до Оперного театру дивитися на фонтани. У селі все тихо й спокійно, а місто просто бурлить і вирує. Їхати мені декілька зупинок, тому завчасно тягну до виходу свою сумку і, набравшись сил, тягну її до гуртожитку. Йду навпростець через двори: так трішки менша відстань.

Біля входу у гуртожиток стоїть купа народу. Когось знаю, а когось вперше бачу. Махаю знайомим і заходжу всередину. На вахті сьогодні жіночка, на ім'я Надія. Не пам'ятаю, як її по батькові, тому просто вітаюся й проходжу повз. Вона завжди усміхнеться й ніколи не буде сканувати тебе до самих кісток, в надії знайти до чого причепитися. А от Віра Степанівна – інша справа. Тут потрібно бути обережною. Вона завжди знайде до чого придратися, а ввечері ще може пройтися по поверхах і перевірити, чи немає якогось зайвого гостя.

Повільно, але впевнено тягнуся на другий поверх й з шумом ставлю свою ношу на підлогу біля кімнати двісті три. Стукаю, бо ліньки діставати ключі, й через дві секунди двері відчиняються.